

Ὁ ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου

τῆς ζωῆς τὴν ἔκφρασιν μένουσιν προσηλωμένοι ἐπ' αὐτῆς, ἐνῶ τὰ χεῖλη κινουῦνται πάντοτε ἐλαφρῶς, ἀδιοράτως, ψιθυρίζοντα λόγους, τοὺς ὁποίους μόνος ἀκούει. Ἐκεῖνος πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπευθύνονται.

Ἡ ἡμέρα, ἐκπνέει ἤδη. Καὶ ἡ ἡρεμία ἡ ἔμπλεος γλυκύτητος ἀνεκφράστου τῆς ὥρας ταύτης τοῦ λυκόφωτος, τῆς μελαγχολικῆς οὐδοῦ τῆς νυκτός, πλημμυρεῖ διὰ τοῦ ἀναπεπταμένου παραθύρου τὸν κοιτῶνα τοῦ ἀγωνιῶντος. Μεμονωμένη πεύκη, ἡ ὁποία σκέπει τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας, διαχέει, ὡς λίθον, ὑπὸ τὴν πνοὴν ἐλαφροῦς αὔρας, τὸ ἄρωμα τῶν ῥητινωδῶν δακρῶν τῆς. Καὶ ἀπὸ τοῦ φυλλώματος αὐτῆς ἐσμὸς στρουθίων, τὰ ὁποῖα περισυνέλεξεν ἐκεῖ τῆς νυκτός ἡ προσέγγιςς τονίζει ὕμνον ἐσπερινόν, λικνιστικὸν ἄσμα πρὸς τὴν παραδιδουμένην εἰς ὕπνον δημιουργίαν.

Αὐτὴν τὴν ὥραν ἐξέλεξεν ὁ Θεός, ὅπως μετακλήσῃ τὴν ἡμέραν ταύτην τὴν γαλήνιον ψυχῆν.

Δύναμις ἀκατάληπτος διέτρεξε πρὸς στιγμὴν τὸ σῶμα του τὸ παράλυτον. Κατώρθωσε νὰ ὑπεγερθῇ· ἐνῶ δὲ τὰ τέκνα του τὸν ὑπεστήριζον ἠδυνήθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ τείνῃ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ πατρὸς του, ὡς πρὸς ἐναγκαλισμὸν.

Καὶ ἐν ἀκαρεῖ τὸ μελανέρυθρον ἐκεῖνο χρῶμα τοῦ προσώπου ὑπεχώρησεν ἐξαφανισθέν· ὠχρότης λευκή, ὡς κηρὸν διεχύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς του καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς τῶν τέκνων του. Ἡ ψυχὴ εἶχεν ἤδη πτερυγίσει διὰ τοῦ αἰθέρος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀφράστου γλυκύτητος τοῦ λυκόφωτος τοῦ φθινοπωρινοῦ.

Παράδοξον μεταμόρφωσιν συνετέλεσεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νεκροῦ ὁ θάνατος.

Οἱ μῦς, τοὺς ὁποίους εἶχε συσπάσει καὶ διαστρέ-

ψει ἡ ἀποπληξία ἐχάλασαν· ἡ μορφή ἀπέκτησε πάλιν τὴν εὐγενῆ ἔκφρασιν τῶν καλῶν τοῦ Κίμωνος χρόνων, καὶ τὴν χυδαιότητα, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποτυπώσει ἐπ' αὐτῆς ἡ οἰνοποσία, ἀπέπλυνε τοῦ θανάτου ἡ πνοή. Ἡ πτερυγίσασα ψυχὴ ἀπετύπωσε ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ νεκροῦ ἐκεῖνου προσώπου τὴν ἀνταύγειαν τοῦ ἡμέρου τοῦ γλυκυτάτου κάλλους τῆς. Μόνῃ ἡ ἔκφρασις τοῦ ἄλγους τοῦ ἀνηκέστου, τὸ ὁποῖον ἀπέπνιγε τὴν καρδίαν του κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τοῦ μαρτυρίου του, εἶχεν ἐπανθήσει ἐπὶ τῶν συνεσπασμένων χειλέων του, ὑπὸ τύπον ἀλγεινοῦ σιωπηλοῦ παραπόνου διὰ τὴν ἀδικίαν, ἡ ὁποία συνέτριψε τὸν βίον του.

Τὰ ὄρφανὰ ἐρρίφθησαν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ καὶ τὸν κατεφίλουσιν καὶ τὸν ἐδρόσιζον διὰ τῶν δακρῶν των, ἐνῶ οἱ λυγμοὶ ἀπέπνιγον τοῦ σπαραγμοῦ των τοὺς ἀσυναρτήτους λόγους.

Καὶ περιβάλλον διὰ τῶν βραχιόνων του τὴν προσφιλεῖ κεφαλὴν ὁ Φαίδων, ὑπὸ τὸ κράτος ἔκφρονος δισταγμοῦ.

— Τὸ πιστεύεις, ἀδερφοῦλα μου, σύ, πῶς τὸν ἐχάσαμε τὸ γλυκὸ μας πατέρα; Τὸ πιστεύεις;

— Ὁχι, Φαίδων μου, ὄχι ἀδερφοῦλι μου, δὲν εἶν' ἀλήθεια. Δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ ὁ πατέρας μας ἔτσι μονάχα τὰ παιδιὰ του.

Καὶ προσεπάθουν ἀκόμη νὰ τὸν βοηθήσουν· νὰ ὑπεγείρουν τὸ σῶμα τὸ νεκρωθέν. Καὶ διὰ τῶν χειλέων των ἀνεζήτουν πνοὴν ἐπὶ τοῦ παγωμένου ἐκεῖνου σώματος.

Πόσον, τῷ ὄντι, δεινὸς τῶν μεγάλων κρίσεων τῆς ψυχῆς μύστις εἶσαι, ὦ ἀθάνατε τραγικέ! Πῶς διείδες τὸ ἔμφυτον τῆς ἀμφιβολίας τοῦ ταλαιπώρου ἀνθρώπου, ἀντιτάσσοντος πρὸ τῆς ἀμετακλήτου συμφορᾶς τὸν δισταγμὸν, τὴν αὐταπάτην, τὴν ἐλπίδα. Διὰ